

Arrest

nr. 118 759 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, dient op 7 november 2011 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Er wordt haar verzocht bewijzen van zelfstandigheid en kruispuntbank voor te leggen binnen de drie maanden.

Op 28 november 2011 huwt hij met G. M.

Op 11 januari 2012 doet de verzoekende partij een verklaring van inschrijving onder de vorm van een bijlage 8.

De echtgenote van de verzoekende partij dient op 12 december 2011 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van echtgenote.

De verzoekende partij maakt onder meer een kopie over van haar identiteitskaart over, een kopie van een attest van de kruispuntbank en een kopie van een attest van aansluiting bij het Zenito sociaal verzekeringsfonds.

Aan de echtgenote van de verzoekende partij wordt op 27 januari 2012 een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd.

Op 6 februari 2013 wordt de verzoekende partij aangeschreven als volgt:

"Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches en een geldige arbeidskaart B

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een erkende kas voor zelfstandigen (dienstig voor inschrijving in het vreemdelingenregister), een recent bewijs volledig uittreksel van de kruispuntbank en bewijzen van bezoldiging uit de zelfstandige activiteit (bv. bezoldigingsfiches, opgemaakte facturen+ betaling ervan, stortingen op bankrekening e.d.m.)

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid en/of art. 42 quater §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd."

Deze uitnodiging wordt aan de verzoekende partij op 1 maart 2013 ter kennisgegeven.

De verzoekende partij maakt verklaringen over van "niet-steunverlening" en een contract van meewerkend vennoot. Er wordt geen uittreksel van de kruispuntbank voorgelegd of een attest van het sociale verzekeringsfonds.

Op 25 april 2013, met kennisgeving op 29 mei 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 07.11.2011 en verkreeg de bijlage 8 op dd. 11.01.2012, gevolgd door een E kaart op dd. 01.02.2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat situatie van betrokkene sindsdien compleet is gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 06.02.2013 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient te gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 01.03.2013.

Betrokkene leverde op 14.03.2013 de volgende documenten aan tot staving van zijn actuele situatie : een contract als werkend vennoot bij Dobra Bouw BVBA (dd. 12.03.2013) en verklaring van het OCMW - Gent dat betrokkene, noch zijn echtgenote geen steun hebben genoten.

Uit de gegevens van het administratief dossier is echter gebleken dat betrokkene niet langer als zelfstandige is aangesloten bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen. Hij was van 21.09.2011 tot 28.09.2012 aangesloten als zelfstandige (in hoofdberoep) bij Zenito sociaal verzekeringsfonds. Ondanks het feit dat betrokkene, in de uitnodigingsbrief (van 06.02.2013), vriendelijk doch expliciet werd verzocht om een bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds dat dienstig is voor inschrijving in het Vreemdelingenregister, een volledig uittreksel uit de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een bewijs van inkomsten uit zijn zelfstandige activiteit aan te leveren, werden de gevraagde documenten niet voorgelegd.

Bij de evaluatie van zijn huidige situatie, dient worden vastgesteld dat betrokkene niet aantoont heden een reguliere zelfstandige activiteit te hebben uitgebouwd. Het contract als werkend vennoot bij Dobra Bouw BVBA kan niet aanvaard worden als geldig bewijs van zijn zelfstandige activiteit (artikel 50§2, 2° van het KB van 08/10/1981).

Ook als werknemer voldoet hij niet aan de voorwaarden. Betrokkene is immers van Bulgaarse nationaliteit en bijgevolg nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. De bepalingen van hoofdstuk 1 van titel II van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen op voorwaarde dat er een geldige arbeidskaart B wordt voorgelegd zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9.06.1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (zie art. 69 sexies van het KB 8.10.1981). Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene in het bezit is van een geldige arbeidskaart.

Betrokkene voldoet heden dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980), noch als werknemer (art. 69 sexies en art. 50§ 2,2° van het KB van 08.10.1981). Gezien de bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene. “

De echtgenote ontvangt eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Haar beroep is bij de Raad gekend onder het nummer 131 432.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

“1. Eerste middel: Schending van het artikelen 40 §4 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker niet aantoonde in België een reguliere zelfstandige activiteit te hebben uitgebouwd geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat in elkgeval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij alles in werk stelt om in België opnieuw aan de slag te gaan als werknemer.

Dat verzoeker immers vanaf augustus-september 2013 aan de slag kan bij BVBA SOLCO, [...] (cf. stuk 2).

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom deze werkbelofte niet kan beschouwd worden als sorterende onder het art. 40§4,1° Vw.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier motiveert waarom het door verzoeker neergelegde bewijsstuk niet kan beschouwd worden als sorterende onder het art. 42bis§2 Vw.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4,1° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 april 2013 (bijlage 21) kon worden betekend.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40§4, 1°, 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging, evenals een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker verwijt verwerende partij een manifeste beoordelingsfout en een niet afdoende motivering door hem het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren omdat hij niet aantoonde een reguliere zelfstandige activiteit in België te hebben uitgebouwd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 7 november 2011, onder een bijlage 19, een aanvraag voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van zelfstandige heeft ingediend. Hij werd hiertoe op 6 februari 2013 uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten, conform artikel 42ter §1, 3°, waarmee rekening zou worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier. Verzoeker liet echter na de gevraagde documenten te overleggen, waardoor het Bestuur, conform artikel 42 bis §1 van de Vreemdelingenwet, een einde gesteld heeft aan zijn verblijfsrecht.

Waar verzoeker stelt dat het aan het Bestuur toekomt om zich voldoende te informeren en verzoeker te horen alvorens een beslissing te nemen, wenst verwerende partij op te merken dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; R22 oktober 2001, nr. 1 00.007; RvS 18 mei 2006, nr. 1 58.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 1 67.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in

Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247) . De bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De gemachtigde van de Minister diende verzoekster dan ook niet te horen alvorens de bestreden beslissing te treffen.

Daarenboven wijst verwerende partij erop dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een grondig onderzoek heeft gevoerd en verzoeker uitgenodigd om tijdig alle gevraagde documenten ter beoordeling van het dossier over te maken. Verzoeker betwist niet dat hij heeft nagelaten de gevraagde documenten aan het Bestuur over te maken.

Waar verzoeker verwijst naar een werkbelofte van de BVBA Solco, warr hij vanaf augustus-september 2013 aan de slag zou kunnen als werknemer, merkt verwerende partij op dat dit niets verandert aan de huidige situatie aangezien hij zijn aanvraag voor een verklaring Van inschrijving heeft ingediend in de hoedanigheid van zelfstandige en niet als werknemer.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 13.2.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan - te vechten met de ' beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, gemotiveerd waarom er een einde gesteld werd aan zijn verblijfsrecht.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel - dat verzoeker ook geschonden acht - legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond. “.

2.1.3. Na een theoretische uiteenzetting over de rechtsregels die de verzoekende partij geschonden acht meent zij dat de bestreden beslissing foutief is genomen omdat zij alles in het werk stelt om werknemer in België te worden. Zij verwijt de bestreden beslissing niet te motiveren waarom de “werkbelofte” niet sorteert onder artikel 40 § 4, 1° of artikel 42bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42bis van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: de verzoekende partij toont niet aan dat zij als werknemer hetzij als zelfstandige voldoet aan

de toepasselijke regelgeving omdat zij niet langer is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en geen geldige arbeidskaart B voorlegt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van de artikelen 40 § 4 en 42bis van de vreemdelingenwet.

Deze luiden:

"Artikel 40

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

"Artikel 42bis

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Zoals de verwerende partij opmerkt is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet een einde aan het verblijf te stellen indien niet langer aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd uitgenodigd, zoals weergegeven in de opsomming van de feiten, om enig bewijs voor te leggen van haar *“huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 ter §1, 3° lid waarmee rekening dient te gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op afdoende wijze aan deze vraag tegemoet kwam. Zoals de bestreden beslissing op correcte wijze weergeeft heeft de verzoekende partij geen bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds dat dienstig is voor inschrijving in het Vreemdelingenregister, geen volledig uittreksel uit de Kruispuntbank voor Ondernemingen en geen bewijs van inkomsten uit haar zelfstandige activiteit voorgelegd. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. De werkbelofte, waarvan sprake in het verzoekschrift, is niet overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden en is evenmin afdoend, gelet op de uitnodiging die de verzoekende partij op 1 maart 2013 ter kennis werd gegeven. Immers weerlegt de verzoekende partij niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Ook als werknemer voldoet hij niet aan de voorwaarden. Betrokkene is immers van Bulgaarse nationaliteit en bijgevolg nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. De bepalingen van hoofdstuk 1 van titel II van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen op voorwaarde dat er een geldige arbeidskaart B wordt voorgelegd zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9.06.1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (zie art. 69 sexies van het KB 8.10.1981). Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene in het bezit is van een geldige arbeidskaart.”*

Voorts laat de verzoekende partij na in concreto aan te tonen waarom zij zou voldoen aan artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Er weze opgemerkt dat de verzoekende partij uitgenodigd werd tal van documenten bij te brengen en zij zelf nalatig is geweest door hier niet op in te gaan.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Dit onderdeel is niet dienstig. Verzoekende partij heeft de kans gehad haar standpunt te kennen te geven voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als deze in de zaak in het arrest waarnaar zij verwijst.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

"2. Tweede middel : Schending van de art. 15. 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn). van de motivering-en de zorgvuldigheidsverplichting. van de hoorplicht van verzoekers rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging"

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers prive-en gezinsleven in België, zijn sociaal-economische situatie in België, zijn integratie in de Belgische samenleving,...

Dat verzoeker door verweerder werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande zijn gezinsleven, zijn gezondheidstoestand, zijn sociaal-economische situatie, zijn integratie in de Belgische samenleving, de duur van zijn verblijf in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong neer te leggen.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Wet van 25 april 2007 (B.S. 10 mei 2007) de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden integreert.

Deze Wet trad in werking op 01 juni 2008, waardoor de omzetting van de Richtlijn is geschied en men zich niet meer op de 'directe werking'⁷ van de Richtlijn kan beroepen.

Verzoekster kan haar niet dienstig beroepen op de Europese richtlijn, noch daarmee samenhangende grieven aanvoeren.

Het tweede middel is onontvankelijk."

2.2.3. De verwerende partij dient te worden bijgetreden. De verzoekende partij toont geen verkeerde omzetting van de richtlijn aan zodat de grief gesteund op de schending van de bepalingen van de richtlijn niet dienstig is.

Voorts wordt verwezen naar punt 2.1.3. waar uiteengezet wordt waarom enerzijds de hoorplicht in casu niet van toepassing is en anderzijds erop gewezen wordt dat de verzoekende partij alle kansen kreeg om haar omstandigheden toe te lichten nu zij uitgenodigd werd nuttige bewijsstukken bij te brengen, wat zij naliet te doen.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor wat betreft de schending van de overige door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen dient te worden verwezen naar punt 2.1.3. nu geen nieuwe grieven hieromtrent zijn ontwikkeld in dit middel.

Het tweede middel, met verwijzing naar hetgeen voorafgaat onder punt 2.1.3., is ongegrond in de mate dat het al ontvankelijk is.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij aan:

“3. Derde middel: schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 april 2013, verzoeker België dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel³.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁴.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken⁵.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn (beroeps)leven heeft opgebouwd,... geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Dat er door verweerder er geen enkele belangenafweging is gebeurd met betrekking tot het privé-en gezinsleven van verzoeker in België.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker werpt op dat hij zijn beroepsleven heeft opgebouwd in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel en alleen omwille van het feit dat hij hier een beroepsleven zou hebben opgebouwd.

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten. Aangezien verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te genieten in de hoedanigheid van zelfstandige wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.

"Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien." (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 1 30.936 van 30 april 2004) (R.V.V. , nr. 14.261 van 29 november 2007).

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu kan er geen sprake zijn van een schending van het gezinsleven. Immers werd ook een einde gesteld aan het verblijf van de partner van de verzoekende partij zodat het gezin door de bestreden beslissing geenszins wordt gescheiden.

Voorts laat de verzoekende partij na voldoende elementen aan te reiken om aan te tonen dat er een risico op een schending van haar privéleven bestaat. Voorhouden dat dit bestaat omdat zij verblijft in België waar een beroepsleven is opgebouwd volstaat niet. Vooreerst toont de verzoekende partij geen lang verblijf in België aan gezien de datum van de aanvraag voor inschrijving en blijkt uit punt 2.1.3. geenszins dat er sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd privéleven. Verder worden er geen concrete elementen met betrekking tot het privéleven bijgebracht. Bij gebreke hiervan ziet de Raad niet

in welke verdere belangenafweging in casu de verwerende partij had dienen te doen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN